

BEVONULÁS JERUZSÁLEMBE

JÉZUS és az apostolok Kr.u. 30. március 31-én, pénteken, röviddel délután négy óra után érkeztek meg Betániába. Lázár, az ő nővérei és a barátai már várták őket; és lévén, hogy olyan sok ember jött el mindennap Lázárhoz, hogy a feltámadásáról beszéljen vele, Jézust tájékoztatták, hogy előkészületeket tettek arra, hogy az egyik hívő szomszédnál lakhasson, egy bizonyos Simon nevezetű embernél, aki Lázár apjának halála óta a kis falu első polgára volt.

² Azon az estén Jézus sok látogatót fogadott, és Betánia és Betfage egyszerű népe minden tőlük telhető megtett, hogy szívélyes fogadtatásban részesítsék. Bár sokan úgy gondolták, hogy Jézus most azért megy Jeruzsálembe, teljes mértékben dacolva a Szanhedrin halálos ítéletével, hogy magát a zsidók királyává tegye, a betániai család — Lázár, Márta és Mária — inkább felismerte, hogy a Mester nem ilyesféle király; bizonytalanul érezték, hogy ez lesz az ő utolsó látogatása Jeruzsálemben és Betániában.

³ A főpapok értesültek arról, hogy Jézus Betániában szállt meg, de úgy gondolták, hogy a legjobb, ha nem a barátai körében próbálják meg elfogni; úgy döntöttek, hogy megvárják, míg bejön Jeruzsálembe. Jézus tudott minderről, de fenségesen nyugodt volt; a barátai sohasem látták még higgadtabbnak és szeretetre méltóbbnak; még az apostolok is elképedtek, hogy mennyire nem törődött azazal, hogy a Szanhedrin felszólította az egész zsidóságot, hogy szolgáltassák ki őt nekik. Míg a Mester éjszaka aludt, az apostolok kettesével örködtek felette, és sokuk kardot kötött. Másnap kora reggel zarándokok százai keltették őket, akik Jeruzsálemből érkeztek, ráadásul a szombat napján, hogy lássák Jézust és Lázárt, akit feltámasztott a holtából.

1. A SZOMBAT BETÁNIÁBAN

¹ A Júdeán kívülről jött zarándokok és a zsidó hatóságok is mind azt kérdezték: „Mit gondoltok? Vajon eljön Jézus az ünnepre?” Ezért, amikor az emberek meghallották, hogy Jézus Betániában tartózkodik, megörültek, a főpapok és a farizeusok viszont némiképp összezavarodtak. Örömmel vették, hogy a fennhatóságuk alatt tudhatják, de egy kicsit meghökkentette őket Jézus merészsége; még emlékeztek, hogy az előző betániai látogatása alkalmával Lázár feltámadt holtából, és Lázár egyre nagyobb problémává kezdett válni Jézus ellenségei számára.

² Hat nappal a páska-ünnep előtt, a szombatot követő estén, egész Betánia és Betfage közösen ünnepelte Jézus megérkezését egy nyilvános fogadáson Simon házában. Ezt az estebédet Jézus és Lázár tiszteletére tartották; megszervezésére a Szanhedrinnel dacolva került sor. Márta irányította az ételek felszolgálását; testvére, Mária a bámszódók között állt, mert a zsidó szokások nem engedték, hogy egy nő egy nyilvános fogadáson helyet foglaljon. A

Szanhedrin ügynökei is jelen voltak, de féltek letartóztatni Jézust a barátai körében.

³ Jézus a régi Jósuáról, a névrokonáról beszélgetett Simonnal, és felidézte, hogy Jósua és az izraeliták hogyan jöttek fel Jeruzsálembe Jerikón át. A Jerikó falainak leomlásával kapcsolatos mondához Jézus azt a megjegyzést fűzte: „Én nem foglalkozom ilyen tégl- és kőfalakkal; de szeretném, ha az előítélet, az önzőség és a gyűlölet falai az Atya minden ember iránti szeretetének kimondása által leomlának.”

⁴ A fogadás igen vidám hangulatban és rendes mederben folyt, attól eltekintve, hogy az összes apostol szokatlannul komoly volt. Jézus rendkívül jókedvűen viselkedett és az asztal elfoglalásának időpontjáig a gyerekekkel játszott.

⁵ ¶ Egészen az ünnepség befejezésének közeledtéig nem történt semmi rendkívüli, amikor is Mária, Lázár testvére előlépett az ott bámszódó nők csoportjából és elindult oda, ahol Jézus mint díszvendég foglalt helyet, odament, és kinyitott egy nagyon ritka és értékes balzsamot tartalmazó nagy alabástrom korsót; és miután balzsammal bekente a Mester halántékát, Jézus lábára is öntött, majd leengedte a haját és azzal törölte le. Az egész házat megtöltötte a balzsam illata, és a házban jelenlévők mindegyike elcsodálkozott Mária tettén. Lázár nem szólt semmit, de amikor egyesek sugdolózni kezdtek, amiatt elégedetlenkedve, hogy a nagy értékű balzsamot így használta, Karióti Júdás lépett oda, ahol András foglalt helyet és így szólt: „Miért nem adtátok el ezt a balzsamot és miért nem adtátok oda a pénzt a szegények ételmezésére? Beszélgetek kellene a Mesterrel, hogy ítélje el az ilyen pazarlást.”

⁶ Jézus, aki tudta, hogy mit gondolnak és hallotta, hogy mit mondanak, kezét a mellette térdelő Mária fejére téve, kedves arckifejezést öltve azt mondta: „Hagyjátok őt békén, mindannyian. Miért zaklatjátok emiatt, hisz látjátok, hogy jót cselekedett a szíve szerint? Nektek, akik morgolódtok és azt mondjátok, hogy ezt a balzsamot el kellett volna adni és a pénzt a szegényeknek kellett volna adni, hadd mondjam el, hogy a szegények mindig veletek vannak, így hát segídezhettek nekik bármikor, amikor csak jónak látjátok; de én nem leszek mindig veletek; rövidesen elmegyek Atyámhoz. Ez a nő már régóta tartogatta ezt a balzsamot a testem számára a temetéshez, és mivel most úgy látta jónak, hogy e kenetet a halálom előtt tegye fel, ezért nem tagadható meg tőle ez az öröm. Ennek megcselekedésében Mária mindannyiatokat megdorgált annyiban, hogy e tette révén bizonyítja a hitét abban, amit a halálomról és a mennyei Atyámhoz való felemelkedésemről mondtam. E nőt nem szabad megfeddni azért, amit ma este tett; inkább azt mondom nektek, hogy az eljövendő korszakokban, ahol csak terjesztik ezt az örömhírt szerte a világon, tettét az ő emlékére fogják elmondani.”

⁷ Karióti Júdás e személyes gáncsnak vett rendreutasítás hatására döntötte el végleg, hogy elégtételt vesz a sértett

érzelmei miatt. Tudat alatt előzőleg már sokszor foglalkozott ilyen gondolatokkal, de most vetemedett arra, hogy ilyen gonosz gondolatoknak nyíltan és tudatosan teret engedjen elméjében. És sokan mások is bátorították e viselkedését, hiszen ennek a balzsamnak az ára kitette egy ember egyévi jövedelmét — ez elég lett volna ötezer ember kenyérére. Mária azonban szerette Jézust; ezt az értékes balzsamot azért szerezte be, hogy legyen mivel bekennie Jézus holttestét, mert ő elhitte a szavait, amikor Jézus előre figyelmeztette őket, hogy meg kell halnia, és nem tagadt meg tőle, ha már meggondolta magát és úgy döntött, hogy a Mesternek szóló eme felajánlást akkor teljesíti, amikor a Mester még él.

⁸ Lázár és Márta is tudta, hogy Mária régóta gyűjti a pénzt, hogy legyen miből megvennie ezt az illatos olajat tartalmazó korsót, és szívéből helyeselték a tettét, ha már ez volt a szíve vágya, mert jómódúak voltak és könnyen megengedhettek maguknak ilyen ajándékot.

⁹ Értésülvén a Jézus és Lázár tiszteletére Betániában adott ezen ünnepségről, a főpapok tanácskoznia kezdtek maguk között, hogy mihez kezdjenek Lázárral. És rövidesen úgy döntöttek, hogy Lázárnak is meg kell halnia. Arra a következtetésre jutottak, hogy értelmetlen dolog lenne Jézust kivégezni, ha Lázárt, akit Jézus a holtából feltámasztott, életben hagyják.

2. VASÁRNAP REGGEL AZ APOSTOLOKKAL

¹ Ezen a vasárnap reggelen, Simon szép kertjében, a Mester összehívta a tizenkét apostolat és elmondta nekik a Jeruzsálembé való belépésükkel kapcsolatos utolsó intelmeit. Elmondta nekik, hogy valószínűleg sok beszédet fog tartani és sok tanítást mond majd el, mielőtt az Atyához visszatérne, de azt tanácsolta az apostolainak, hogy tartózkodjanak bármilyen nyilvános munkától a páska-ünnep alatti jeruzsálemi ottlétük során. Úgy utasította őket, hogy maradjanak a közelében és „figyeljenek és imádkozzanak”. Jézus tudta, hogy sok apostola és közvetlen követője titkon még akkor is kardot tartott magánál, de ezt a tényt nem hozta szóba.

² E reggeli utasításokban röviden áttekintette a segédkezésüket a Kapernaum melletti felavatásuktól eddig a napig, amikor is arra készülnek, hogy bemenjenek Jeruzsálembé. Az apostolok szótlanul hallgatták; nem kérdeztek semmit.

³ Aznap kora reggel Zebedeus Dávid átadta Júdásnak a pelli tábortábor felszerelés értékesítéséből származó pénzt, ezt követően Júdás a pénzének nagyobbik részét Simonnak, a vendéglátójuknak adta oda, hogy őrizze meg, mivel a Jeruzsálembé való bevonulásuk által kialakuló nehéz helyzetben szükségük lehet rá.

⁴ Az apostolokkal tartott tanácskozás után Jézus Lázárral váltott szót és arra utasította, hogy ne áldozza életét a Szanhedrin bosszúvágyának. Ezen intelmek engedelmeskedett Lázár, és néhány nappal később elmenekült Filadelfiába, amikor is a Szanhedrin embereket küldött a le tartóztatására.

⁵ Jézus minden követője érzekelte valamennyire a közelgő válságot, de a Mester szokatlan jókedve és kivételesen jó hangulata akadályozta őket abban, hogy annak komolyságát teljesen felmérhessék.

3. ELINDULÁS JERUZSÁLEMBÉ

¹ Betánia mintegy három kilométerre volt a templomtól, és azon a vasárnap délutánon fél kettőre járt az idő, amikor Jézus készen állt, hogy elinduljon Jeruzsálembé. Mély ragaszkodással viseltetett Betánia és annak egyszerű népe iránt. Názáret, Kapernaum és Jeruzsálem elutasította őt, de Betánia elfogadta, hitt benne. És e falu, ahol csaknem minden férfi, nő és gyerek hívő volt, e falu volt az, amelyet kiválasztott abból a célból, hogy végrehajtsa a földi alászállásának legnagyobb művét, Lázár feltámasztását. Nem azért támasztotta fel Lázárt, hogy a falusiak higgyenek, hanem inkább azért, mert már hittek.

² Jézus egész reggel a jeruzsálemi bevonulásán gondolkodott. Azelőtt mindig megpróbált elnyomni minden olyan megnyilvánulást, amely által az emberek őt a Messiásként akarták üdvözölni, de most más volt a helyzet; most a húsvér testbeni létpályájának végéhez közeledett, a Szanhedrin már halálra ítélte, és semmiféle kár sem származott abból, ha megengedi a tanítványainak, hogy szabadon kifejezzék az érzéseiket, amivel számolni is lehetett, ha úgy dönt, hogy hivatalosan és a nyilvánosság előtt vonul be a városba.

³ Jézus nem azért döntött a Jeruzsálembé való eme nyilvános bevonulás mellett, hogy utoljára még elnyerje a nép kegyét vagy megtegye az utolsó lépést a hatalom megszerzése érdekében. Nem is azért tette, hogy teljesen kielégítse a tanítványai és apostolai emberi vágyait. Jézusnak nem voltak ilyen, álmodozásból eredő ábrándképei; jól tudta, hogy mi lesz a kimenetele ennek a látogatásnak.

⁴ Miután döntött a Jeruzsálembé való nyilvános bevonulásról, a Mester azzal szembesült, hogy meg kell választania e döntése végrehajtásának megfelelő módszerét. Jézus átgondolta a számos, többé-kevésbé ellentmondásos, úgynevezett messiási jóslat mindegyikét, de csupán egy olyan volt, amely egyáltalán követhető lehetett. E látóki kijelentések többsége egy királyt ábrázolt, Dávid fiát és követőjét, egy olyan merész és erélyes világi urat, aki megszabadítja egész Izráelt az idegen befolyás iga alól. De volt egy olyan írás, melyet egykor a Messiáshoz kapcsoltak azok, akik jobban kötődtek a küldetésének szellemi felfogásához, melyről Jézus úgy gondolta, hogy következetesen alkalmazható útmutatásul szolgálhat a tervezett jeruzsálemi bevonulásához. Ez az írás Zekarjahunál volt olvasható, és így szólt: „Ujjongj, ó Sion leánya; zengj éneket, ó Jeruzsálem leánya. Nézd, közeleg királyod. Igaz ő és megszabadulást hoz. Alázatosan, számaron jön, számarháton, számarónak csikáján.”

⁵ ¶ Egy harcos király mindig lovon ülve vonult be egy városba; a béke és barátság küldetésén járó király mindig számarháton jött be. Jézus nem akart úgy bevonulni Jeruzsálembé, mint lovasember, de hajlandó volt belépni békésen és jó szándékkal, az Ember Fiaként, számarháton.

⁶ ¶ Jézus régóta próbálkozott azzal, hogy közvetlen tanítás révén jól megértesse az apostolaival és a tanítványai-
val azt, hogy az ő országa nem evilági, hogy az tisztán szel-
lemi dolog; de e törekvésében nem járt sikerrel. Most vi-
szont, amit nem tudott véghezvinni nyílt és személyes ta-
nítással, azt megpróbálta elérni jelképes úton. Ennek meg-
felelően mindjárt a déli ebéd után Jézus magához hívta Pé-
tert és Jánost, és miután arra utasította őket, hogy menje-
nek át Betfagéba, abba a szomszédos kis faluba, mely a fő-
út közelében és Betániától nem messze északnyugatra volt,
azt mondta még nekik: „Menjetek Betfagéba, és amikor az
útélágazáshoz értek, látjátok majd egy kikötött szamár csi-
kóját. Oldjátok el a csikót és hozzátok magatokkal. Ha
bárki megkérdezi, hogy miért tesztek így, annyit mondja-
tok csak, hogy „A Mesternek szüksége van rá.” És amikor
a két apostol elment Betfagéba ahogy a Mester meghagy-
ta nekik, rátaláltak a szamárcsikóra, mely az anyja mellett
volt megkötve a nyílt utcán, a sarkon lévő ház közelében.
Ahogy Péter a csikót oldozni kezdte, előjött a gazdája és
megkérdezte, hogy mit csinálnak, és amikor Péter azt vála-
szolta neki, amire Jézus utasította, a férfi azt mondta: „Ha
a Mesteretek a galileai Jézus, akkor legyen övé a csikó.” És
így tértek vissza a szamárcsikóval.

⁷ Ekkora már több száz zarándok gyűlt össze Jézus és
az apostolai körül. A délelőtt közepe óra voltak ott azok a
látogatók, akik útban a páska-ünnepre megálltak. Időköz-
ben Zebedeus Dávid és néhány korábbi hírvívő társa kérés
nélkül lesietett Jeruzsálembe, ahol is a templom környé-
kén tartózkodó látogató zarándokok között eredményesen
terjesztették annak hírért, hogy a názáreti Jézus győzelme-
sen fog bevonulni a városba. Ennek megfelelően e látoga-
tók közül több ezren tódultak ki, hogy üdvözöljék ezt a
sokat emlegetett látnokot és csodatévőt, akiről némelyek
úgy tartották, hogy ő a Messiás. E sokaság, ahogy Jeruzsá-
lemből jött kifelé, akkor találkozott Jézussal és a városba
igyekvő tömeggel, miután azok áthaladtak az Olajfák ma-
gaslatán és megkezdték a leereszkedést a városba.

⁸ Ahogy a menet elindult Betániából, nagy lelkesültség
uralkodott a tanítványok, hívek és látogató zarándokok
ünnepi tömegén, akik közül sokan Galileából és Pereából
jöttek. Épp mielőtt elindultak volna, az eredeti női testü-
let tizenkét tagja néhány társuk kíséretében megérkezett a
helyszínre és csatlakozott e különleges menethez, amint az
vidáman a város felé haladt.

⁹ Az Alfeus ikrek még indulás előtt a szamár-
ra terítették a köpenyüket és tartották az állatot, míg a Mester felült
rá. Ahogy a menet az Olajfák magaslatához közeledett, az
ünnepi tömeg ruhadarabokat és a közeli fákról leszedett
ágakat helyezett el a földön abból a célból, hogy tisztelet-
szőnyeget terítsenek a királyi Fiút, a megígért Messiást vivő
szamár útja elé. Ahogy a víg tömeg Jeruzsálem felé haladt,
énekelni kezdtek, vagyis inkább hangos szóval ismételték
az istencicsóító éneket, „Dicsőség Dávid fiának; áldott, aki
az Úr nevében jön. Dicsőség a magasságban. Áldott legyen
az ország, mely a mennyből jön.”

¹⁰ Jézus jókedvű volt és vidám, ahogy haladtak, míg elér-

te az Olajfák magaslatát, ahol a város és a templomtornyok
teljes látképe látható volt; ott a Mester megállította a me-
netet, és mélységes csend telepedett mindenkre, ahogy a
síró Mestert figyelték. A Mester, letekintve a nagy tömeg-
re, amely a köszöntésére jött ki, nagy megindultságban és a
sírástól eltorzult hangon azt mondta: „Ó Jeruzsálem, bár-
csak megismerted volna te is, legalább e napodon azokat
a dolgokat, melyek a békédhez hozzátartoznak, és amelye-
ket oly önként megkaphattál volna! De e dicsőségek most
el fognak tűnni a szemed elől. Azon vagy, hogy elutasítsd
a Béke Fiát és hátat fordíts az üdvözülés örömhírének. Ha-
marosan felvirrad a napod, amikor ellenségeid árkot húz-
nak köréd és megrohannak mindenfelől; teljesen elpusz-
títanak téged, de olyannyira, hogy egy kő nem sok, annyi
sem marad a másikon. És mindez azért fog bekövetkezni,
mert nem ismerted fel az isteni látogatás időpontját. Azon
vagy, hogy elutasítsd az Isten ajándékát, és minden ember
téged fog elutasítani.”

¹¹ Amikor befejezte a beszédet, elindultak lefelé az Olaj-
fák hegyéről és rövidesen csatlakozott hozzájuk a látoga-
tók tömege, akik Jeruzsálemből jöttek, pálmaágakat len-
getve, hangosan ujjongó énekléssel, és egyéb módokon is
kifejezve örömeiket és barátságos hangulatukat. A Mester
nem úgy tervezte, hogy e tömegek kijönnek Jeruzsálemből
az ő üdvözlésére; ez mások munkája volt. Ő sohasem
tervezett előre semmi olyasmit, ami megindító hatású lett
volna.

¹² A Mester üdvözlésére kitódult tömeggel együtt jött
sok farizeus és más ellensége is. Olyannyira összezavarta
őket a nép tetszésnyilvánításának eme hirtelen és váratlan
kitörése, hogy féltek letartóztatni, nehogy egy ilyen tett a
nép nyílt felkelését váltsa ki. Nagyon féltek a nagyszámú
látogató viselkedésétől, akik már sokat hallottak Jézusról,
és akik közül sokan hittek is Jézusban.

¹³ Ahogy Jeruzsálemhez közeledtek, a tömeg egyre tün-
tetőbb lett, de olyannyira, hogy néhány farizeus oda is
ment Jézushoz és azt mondta: „Tanító, meg kellene fed-
dened a tanítványaidat és arra kellene intened őket, hogy
viselkedjenek illemtudóbban.” Jézus azt felelte: „Helyén-
való dolog, hogy e gyermekek üdvözöljék a Béke Fiát, akit
a főpapok elutasítottak. Nincs értelme megállítani őket,
nehogy helyettük ezek az út menti kövek kiáltsanak.”

¹⁴ A farizeusok a menetet megelőzve előresiettek, hogy
csatlakozzanak a Szanhedrinhez, mely akkor már a temp-
lomban ülésezett, és jelentették a társaiknak: „Nézzétek,
bármit teszünk is, hasztalan az; megdöbönt minket ez a
galileai. Az emberek megőrülnek miatta; ha nem állítjuk
meg ezeket a tudatlanokat, az egész világ őt fogja követni.”

¹⁵ Valójában nem volt komolyabb jelentősége a nép e fe-
lületes és önkéntelen fellelkesülésének. Ez az üdvözlés, bár
örömteli és őszinte volt, nem jelzett semmilyen valós vagy
mélyen gyökerező meggyőződést ennek az ünnepi sokada-
lomnak a szívében. Ugyanezek a tömegek ugyanúgy haj-
landók voltak gyorsan elutasítani Jézust e hét folyamán ké-
sőbb, mihelyt a Szanhedrin végre szilárdan és határozottan

állást foglalt ellene, és amikor a hiú reményeik szertefoszlottak — mivel rábredtek, hogy Jézus nem fogja megteremteni az általuk már régóta várt országot.

¹⁶ De az egész város alaposan felkavarodott, olyannyira, hogy mindenki azt kérdezte, „Ki ez az ember?” És a tömeg azt válaszolta, „Ez a galileai látnok, a názáreti Jézus.”

4. IDŐZÉS A TEMPLOMNÁL

¹ Mialatt az Alfeus ikrek visszavitték a szamarat a gazdájának, Jézus és a tíz apostol különvált a velük tartó társaktól és a templom környékén sétálgattak, a páska-ünnepi készülődést figyelték. Nem történtek kísérletek Jézus megzavarására, mert a Szanhedrin nagyon félt a néptől, és végeredményben ez volt az egyik oka, hogy Jézus megengedte a tömegnek a lelkes üdvözlést. Az apostolok kevésbé fogták fel, hogy ez volt az egyetlen emberi eljárás, mely képes volt eredményesen megakadályozni a városba belépő Jézus azonnali letartóztatását. A Mester még egy és utolsó esélyt akart adni Jeruzsálem lakosainak, mindegyiküknek, valamint a több tízezernyi páska-ünnepi látogatónak is, hogy meghallgassák az evangéliumot és ha akarják, elfogadják a Béke Fiát.

² És ekkor, ahogy közeledett az este és a tömegek élelem után néztek, Jézus és közvetlen követői egyedül maradtak. Milyen különös nap volt ez! Az apostolok elmélázók, de szótlanként voltak. A Jézussal való együttlétük éve alatt még sohasem láttak ilyen napot. Egy rövid időre leültek a pénzgyűjtő-helynél, figyelték, amint az emberek hozzájárulásokat tesznek: a gazdag ember sokat tett a dobozba és mindenki adott valamennyit a vagyona mértékétől függően. Végül egy szegény özvegyasszony jött oda, szegényes öltözékben, és megfigyelték, ahogy két fillért (kis rézért) dob a tölcsérbe. És erre Jézus, felhívva az apostolok figyelmét az özvegyre, azt mondta: „Néztétek meg jól. Ez a szegény özvegyasszony többet dobott be, mint a többiek, mert ezek a többiek a feleslegükből dobtak be egy keveset ajándékként, de ez a szegény asszony, bár szükségét szenved, odaadott mindent, amije csak volt, még a megélhetését is odaadta.”

³ Esteledtével a templomi udvarokat járták csendben, és miután Jézus újra megnézte ezeket az ismerős helyszíneket, felidézve a korábbi látogatásaihoz kapcsolódó érzéseit, még a legkorábbiakat is, azt mondta, „Menjünk Betániába megpihenni.” Jézus Péterrel és Jánossal Simon házához ment, míg a többi apostol a barátaiknál szállt meg Betániában és Betfagéban.

5. AZ APOSTOLOK HOZZÁÁLLÁSA

¹ Ezen a vasárnapestén, ahogy visszatértek Betániába, Jézus az apostolok élén haladt. Egy szót sem szóltak, míg szét nem váltak, miután odaértek Simon házához. Tizenkét emberi lény még sohasem élt át ilyen sokféle és megmagyarázhatatlan érzelmet, mint amilyenek az ország e követeinek elméjét és lelkét elöntötték. Ezek a határozott galileaiak össze voltak zavarodva és magukon kívül voltak;

nem tudták mire számíthatnak legközelebb; túl meglepettek voltak, semhogy nagyon félték volna. Semmit sem tudtak a Mester másnapi terveiről, és nem is kérdezték őt. Elmentek a szálláshelyükre, de nem sokat aludtak, kivéve az ikreket. Fegyveres őrseget azonban nem tartottak Jézusnál, Simon házában.

² András teljesen elbizonytalanodott, már-már zavart állapotban volt. Ő volt az egyetlen apostol, aki nem merült el mélyen a népi rokonszenv kitörésének kiértékelésében. Túlságosan lekötötte őt az apostoli testület vezetői felelősségének eszméje, semhogy komolyan belegondolt volna a tömeg hangosan ujjongó éneklésének értelmébe vagy jelentőségébe. Andrást az kötötte le, hogy figyelte a társait, mert attól félt, hogy az izgalomból fakadó érzéseik félrevezetik őket, különösen Pétert, Jakabot, Jánost és Zélóta Simont. Andrást komoly kétségek gyötörték végig a nap folyamán és a soron következő napok alatt is, de e balsejtelmeit sohasem osztotta meg apostoltársaival. Aggódott a tizenketek némelyikének hozzáállása miatt, akiről tudta, hogy karddal vannak felszerelve; de azt nem tudta, hogy a saját testvére, Péter is ilyen fegyvert hord magánál. És így a Jeruzsálemben tartó menet viszonylag felszínes benyomást tett Andrást; túlságosan el volt foglalva a hivatalával járó felelőségekkel, semhogy másra is tudott volna gondolni.

³ Simon Pétert először majdnem leverte a lábáról a lelkesültségnek a nép részéről való megmutatkozása; de mire éjszakára Betániába mentek, már teljesen magához tért. Péter egyszerűen nem tudta kitalálni, hogy a Mester mire készül. Szörnyen csalódott volt, amiért Jézus nem használta ki a népi kegy e hullámát és nem tett valamilyen nyilatkozatot. Péter nem volt képes felfogni, hogy Jézus miért nem szólt a sokasághoz, amikor a templomhoz értek, vagy legalább engedte volna, hogy az egyik apostol beszéljen a tömeghez. Péter nagyszerű tanhirdető volt, és ki nem állhatta annak látványát, hogy egy ilyen nagy, fogékony és lelkes hallgatóság kihasználatlan marad. Annnyira szerette volna az országról szóló evangéliumot hirdetni annak a tömegnek ott, a templomban; de a Mester külön is meghagyta nekik, hogy ne tanítsanak vagy szónokoljanak, amíg Jeruzsálemben vannak e páska-ünnepi hét alatt. A városba való eme látványos bevonulásra adott válasz rettenetes hatással volt Simon Péterre; éjszakára kijózanodott és leírhatatlanul elszomorodott.

⁴ Zebedeus Jakab számára e vasárnap a meghökkenés és a mély zavar időszaka volt; nem tudta megérteni, hogy valójában mi történik; nem fogta fel, hogy mi volt a Mester célja azzal, hogy engedélyezte ezt a harsány tetszésnyilvánítást, utána pedig miért nem volt hajlandó egy szót sem szólni az emberekhez, amikor azok odaértek a templomhoz. Ahogy a menet az Olajfák hegyéről Jeruzsálemben, lefelé haladt, közelebről is amikor összetalálkoztak a Mester üdvözlésére kiözönlő több ezer zarándokkal, Jakabot kegyetlenül kínozták azok a vegyes érzések, melyek egyrészt a látványból fakadó ujjongásból és jóleső érzésből fakadtak, másrészt abból a mély félelemérzetből, hogy vajon

mi fog történni, amikor odaérnek a templomhoz. És ez után csalódás tette lehangolttá és kerítette hatalmába, mivel Jézus leszállt a szamárról és ráérősen sétálgatni kezdett a templomudvarokban. Jakab nem tudta megérteni, hogy mi okból kellett elszalasztani egy ilyen kiváló alkalmat az ország hirdetésére. Éjszakára már csüggesztő és ijesztő bizonytalanság tartotta erős szorításban az elméjét.

⁵ Zebedeus János valamelyest jobban megértette, hogy Jézus miért tett így; legalábbis részben felfogta ennek az úgynevezett diadalmas jeruzsálemi bevonulásnak a szellemi jelentőségét. Ahogy a sokadalom a templom felé haladt, és ahogy János figyelte, amint a Mester szétterpesztett lábakkal ül a szamárcsikón, felidézte magában a Jézustól egykor hallott idézetet az írásból, Zekarjahu kijelentését, mely úgy írta le a Messiás eljövetelét, mint aki a béke embere és aki szamárháton érkezik Jeruzsálembe. Ahogy János ezen az íráson töprengett, kezdte megérteni e vasárnap délutáni felvonulás jelképes jelentőségét. Legalábbis eléggé megértette ennek az írásnak a jelentését ahhoz, hogy némiképp élvezze a mellékeseményt és hogy ne csüggesse el túlságosan a diadalmas menet láthatóan céltalan befejeződése. János elméje a maga természetes módján hajlott a jelképekben való gondolkodásra és érzésre.

⁶ ¶ Fülöp teljesen zaklatott lelkiállapotban volt e néphangulat kitörésének hirtelensége és önkéntelensége miatt. Nem is tudta rendesen összeszedni a gondolatait, mi alatt lefelé mentek az Olajfák hegyéről, és nem tudott hátrózkodott elképzelést kialakítani arról, hogy miért is van mindez a felvonulás. Bizonyos tekintetben élvezte az eseményeket, mert a Mestere tiszteletet kapott. Mire a templomhoz értek, az a gondolat dülta fel a lelkivilágát, hogy Jézus esetleg azt kéri tőle, hogy lakassa jól a sokadalmat, így hát Jézus azon viselkedése, hogy ráérősen elfordult a tömegektől, mely oly nagyon kiábrándította az apostolok többségét, Fülöp számára nagy megkönnyebbülést jelentett. A tömegek néha nagy erőpróbára készítették a tizenkettek intézőjét. Miután a tömegek anyagi igényeivel kapcsolatos személyes féltelmei eloszlottak, Fülöp osztozott Péter azon csalódásában, hogy semmit sem tesznek a sokadalom tanítása érdekében. Azon az éjszakán Fülöpnek el kellett gondolkoznia ezeken az élményeken és odáig jutott, hogy már az ország egész eszméjében kezdett kételkedni; őszintén kíváncsi volt arra, hogy mindeme dolgok mit jelenthetnek, de a kétségeiről nem szólt senkinek sem; túlságosan is szerette Jézust. Erős személyes hite volt a Mesterben.

⁷ ¶ A jelképes és látnoki jegyeiktől eltekintve Nátániel jutott a legközelebb a Mester azon indokának megértéséhez, amiért igénybe vette a páska-ünnepi zarándokok nyilvános támogatását. Még mielőtt odaértek volna a templomhoz, kikövetkeztette, hogy egy ilyen tüntető jeruzsálemi bevonulás nélkül a Szanhedrin tisztviselői letartóztatják volna Jézust és börtönbe vetették volna, mihelyt be mer lépní a városba. Ezért cseppet sem volt meglepve, hogy a Mester a továbbiakban már nem vette igénybe a lelkes tömeget, amint a város falain belülre került és ezzel arra kényszerítette a zsidó vezetőket, hogy tartózkodjanak az azon-

nali letartóztatásától. Miután megértette a Mester valódi okát arra, hogy így jusson be a városba, Nátániel természetesen nyugodtabban követte Jézus későbbi viselkedését és kevésbé volt zavart és csalódott emiatt, mint a többi apostol. Nátániel nagyon bízott Jézus emberismeretében és abban is, hogy a bonyolult helyzeteket éleslátással és ügyesen kezeli.

⁸ ¶ Máté először tanácstalanul állt e látványos felvonulás előtt. Nem fogta fel, amit a szemével látott, míg nem ő is felidézte magában az írást Zekarjahutól, ahol a látnok a jeruzsálemi vigadalomra utalt, mert a város királya szabadulást hozva, egy szamárcsikó hátán ülve jött el. Ahogy a menet a város felé haladt és miután a templom irányában továbbvonult, Mátén erőt vett a lelkesültség; biztos volt abban, hogy valami rendkívüli dolog fog történni, amikor a Mester ezen éneklő sokadalom élén odaér a templomhoz. Amikor az egyik farizeus Jézust gúnyolta, mondván, „Néz-zétek csak, ti mind, ki jön itt, a zsidók királya szamárháton!” Máté csak nagy önuralom árán tudta elérni, hogy ne emeljen rá kezét. A tizenkettek egyike sem volt nála jobban elcsüggedve aznap este, amikor visszafelé tartottak Betániába. Simon Péter és Zélóta Simon után ő élte át a legnagyobb idegfeszültséget és merült ki estére a legjobban. Reggelre azonban Máté sokkal jobb hangulatba került; ő végül is a vereséget derűsen fogadó fajta volt.

⁹ ¶ Tamás volt mind a tizenkettő közül a legzavarodottabb és a legtanácstalanabb ember. Az idő legnagyobb részében csak követte őket, bámulta a látványt és őszintén kíváncsi volt arra, hogy milyen indíttatásból vett részt a Mester egy ilyen különös felvonuláson. A szíve mélyén olyannak tekintette az egész előadást, mint amely egy kissé gyerekes, sőt tisztán bolondos dolog. Sohasem látta Jézust ilyesmit művelni és nem talált magyarázatot az eme vasárnap délutáni furcsa viselkedésére. Mire a templomhoz értek, Tamás kikövetkeztette, hogy e népi felvonulás célja a Szanhedrin megijesztése volt, hogy ne merjék rögtön letartóztatni a Mester. A Betániába tartó visszaút során Tamás sokat gondolkodott, de nem szólt semmit. Amikor eljött a lefekvés ideje, a Mester azon ügyes terve, hogy ilyen tömeges bevonulást rendez Jeruzsálembe, Tamás előtt kezdett némi mókás színezetet kapni, és e gondolattól sokkal jobb kedvre derült.

¹⁰ Ez a vasárnap nagyszerű napnak indult Zélóta Simon számára. A Jeruzsálemben eltöltendő néhány nappal kapcsolatban csodás tettek ábrándképei jelentek meg előtte, és valamelyest igaza is volt, csak hogy Simon a zsidók új nemzeti uralmának megteremtéséről álmodozott, ahol Dávid királyszékében Jézus ül. Simon látta, amint a nemzeti érzelműek nyomban hozzá is fognak a cselekvéshez, ahogy az országot bejelentik, és látta magát, mint az új ország gyülekező katonai erőinek főparancsnokát. Az Olajfák hegyéről lejövet még látni vélte a Szanhedrin és a velük rokonszenvezők halálát is napnyugta előtt. Valóban azt hitte, hogy valami nagy dolog fog történni. Ő volt a leghangosabb az egész tömegben. Aznap délután öt órára már lecsendesedett, összetört és kiábrándult apostol volt. Soha

nem is heverte ki teljesen azt a csüggedtséget, mely az e napi megrázkódtatás eredményeként rátelepedett; legalábbis a Mester feltámadását követően még sokáig nem.

¹¹ Az Alfeus ikrek számára ez tökéletes nap volt. Végre valóban élvezték a dolgot, és mivel nem voltak jelen a templom környékén folytatott csendes szemlélődésnél, így nagyobb részben mentesültek a közhangulat hullámszásának mélypontjától. Sehog sem értették az apostolok csüggedt viselkedését, amikor aznap este visszaértek Betániába. Az ikrek emlékezete szerint mindig is ez volt az a nap, amikor a legközelebb kerültek a földi mennyhez. Ez a nap volt az ő egész apostoli pályájuk beteljesülést hozó csúcspontja. És az e vasárnap délutáni diadaléret emléke segített nekik abban, hogy átvészeljék ennek az eseménydús hétnek, ennek az egészen a keresztre feszítés órájáig tartó időszaknak minden szomorú mozzanatát. Az ikrek felfogása szerint ez volt a királyhoz leginkább illő bevonulás; a felvonulás minden pillanatát élvezték. Teljes mértékben helyeselték mindent, amit láttak és sokáig megőrizték azok emlékét.

¹² Az összes apostol közül Karióti Júdást érintette a legkedvezőtlenebbül az ilyen menettel való bevonulás Jeruzsálembé. Kellemetlenül zaklatott lelkiállapotban volt, amiért a Mester előző nap leteremtette Mária balzsamával kapcsolatban a Simon házában tartott ünnepegen. Júdás undorodott az egész látványtól. Számára ez gyerekesnek, ha nem ténylegesen is nevetségesnek tűnt. Ahogy ez a bosszúvágó apostol e vasárnap délutáni fejleményeket szemlélte, Jézust inkább látta bohócnak, mint királynak. Szívből neheztelt az egész színjáték miatt. Osztotta a görögök és a rómaiak nézetét, akik lenéztek mindenkit, aki hajlandó volt felülni egy számarra vagy egy számarcsikóra.

Mire a diadalmas menet elérte a várost, Júdás már majdnem eldöntötte, hogy elveti az ilyen ország egész eszméjét; már majdnem úgy határozott, hogy elpártol minden ilyen, a mennyország megalapítására irányuló nevetséges próbálkozástól. És akkor eszébe jutott Lázár feltámasztása, és sok más dolog is, és úgy döntött, hogy a tizenkettekkel marad, legalábbis még egy napig. Emellett ő hordozta az erszényt, és nem akart elmenni úgy, hogy nála van az apostolok pénze. Aznap este a Betániába visszavezető úton a viselkedése nem tűnt furcsának, mert az összes apostol egyformán lehangolt és hallgatag volt.

¹³ Júdásra óriási hatást gyakorolt az, hogy a szadduceus barátai gúny tárgyává tették. Egyetlen más egyedi tényező sem fejtett ki rá ilyen erőteljes hatást ama végső elhatározásában, hogy elhagyja Jézust és apostoltársait, mint az a bizonyos mellékesemény, mely akkor esett meg, amikor Jézus éppen odaért a városkapuhoz: Egy magas rangú szadduceus személyiség (Júdás családjának barátja) szaladt oda hozzá csúfondáros szellemben, és hátba veregetve őt, azt mondta: „Miért oly gondterhelt az ábrázatod, kedves barátom; örvendj és csatlakozz hozzánk, amint hangosan üdvözöljük ezt a názáreti Jézust, a zsidók királyát, amint Jeruzsálem kapuin számárháton áthalad.” Júdás sohasem hátrált meg az üldöztetés elől, de a gúnynak ezt a fajtáját ki nem állhatta. A régóta dédelgetett bosszúvágyával most már a nevetségessé válástól való halálos félelem keveredett, az a rettenetes és iszonyú félelem, hogy szégyenkeznie kell a Mestere és az apostoltársai miatt. Az ország e felavatott követe a szívében már elpártolt; most már csak az volt hátra, hogy valamilyen hihető okot találjon a Mesterrel való nyílt szakításhoz.